Maar Zaterdagmorgen werden er twee groote koffers bezorgd, die in de gang neergezet werden.

„Dat is het begin van het geheimzinnige," zei Gwen, die van boven af de initialen op de koffers trachtte te ontcijferen. Ik kwam ook onder de bekoring van die twee vreemde, groote koffers, die zoo sterk en rustig stonden in onze degelijke, nette, stijve gang. Er voegden zich meer meisjes bij ons.

„Wat staat er op?" vroeg Mary Woodcroft, haar keurig gekapt en gefriseerd hoofdje over de trapleuning buigend. Gwen duwde kwajongensachtig het gekapte hoofd naar beneden, zoodat de krulletjes schromelijk leden, informeerde dan vriendelijk: „Well, en wat zie je?"

Mary, boos, wendde zich af, liep haar slaapkamer binnen. De omstaande meisjes lachten.

Toen sloop Gwen naar beneden, liep omzichtig naar de koffers toe, keek aandachtig, kwam dan weer naar boven rennen.

„Er staan drie letters op: J. E. B., en ze zijn uit Parijs verzonden."

„J. E. B.," herhaalden wij.

„J. zal John zijn," zei Gwen.

„Zou er dan een heèr hier komen?" vroeg Lilian Moody, het woord „heer" uitsprekend met plechtigheid.

„Of course," zei Gwen gedecideerd. „Dat zijn geen dameskoffers, dat zie je zoò wel. Kinderen, ik heb het gedacht, en nu weet ik het zeker. We krijgen mannebezoek."

Er klonk geginnegap, gegiechel en een klein juichkreetje van Lilian Moody. „O, wat zalig," zei die. „Wat zalig. Denk je het heusch Gwen?"

„Ik weèt het," herhaalde deze.

Die Zaterdag was een bewogen dag voor ons. We waren zoo weinig gewend, dat alleen het gezicht van de twee groote koffers reeds in staat was ons op te winden. We hadden in onze stijve, degelijke kostschool nooit een man gezien, alleen hing er in de gang vlak bij de deur een groote, vilten heerehoed, we vermoedden om dieven af te schrikken. En nu . . . en nu . . . 's Middags gedurende de wandeling, fantaseerde Gwen, hoe „hij" er uit zou zien. Ik fantaseerde mee, ook ik kon me niet meer onttrekken aan de bekoring van het onbekende, dat zou gaan gebeuren. Op eens, met een van haar plotselinge overgangen van ernst tot dwaasheid, proestte Gwen: „O Betty, wat een uilen zijn we. Hij is natuurlijk oud en mager en leelijk. En daar stellen wij ons nu zooveel van voor." — Toen we thuiskwamen tegen theetijd, en naar onze kamers gingen om ons te kleeden voor de thee, hing er door het huis een doordringende, prikkelende geur. Het was de geur van sigaretten.

„Players," zei Lilian. „Die rookt mijn broer ook. Dus „hij" is er al."

Ik keek naar Gwen. „Onzin," zei ze. „De General rookt. Wist je dat niet?"

Lilian schaterde het uit, zoodat het helder weerklonk door de lange gangen. „O, de combinatie," gilde ze. „De idiote combinatie."

We lieten Lilian achter onder de hoede van Miss Furney, de strenge onderwijzeres in Aardrijkskunde en Geschiedenis, die Lilian het ongepaste van haar gedrag onder het oog bracht. Boven in onze gordijne-kamertjes kleedden we ons voor thee. „Hij is er Betty," zei Gwen, het zware zwarte haar nonchalant om haar hoofd leggend.

„Wat trek je aan?" vroeg ik.

„Och gewoon, mijn witte zijdje," zei ze.

„Je mag je wel mooi maken voor hèm," plaagde ik.

„Onzin, we krijgen hem tòch niet te zien."

„Misschien aan supper?" veronderstelde ik. Gwen haalde haar schouders op.

We kregen „hem" werkelijk met de thee niet te zien. De directrice dronk altijd alleen thee in den salon, terwijl supper weer gemeenschappelijk was. Dus er was een kansje met „supper". En dat wisten alle meisjes. Hij wàs er, daar waren we zeker van. Want uit den salon klonk, toen we de gang doorliepen, de koele, afgemeten stem van de General en daar tegen in een flink, diep mannengeluid. — De uren voor supper kropen om. Ik had piano-, Gwen, die aardig schilderde, teekenles. Daarna gingen we beiden in den tuin zitten, Gwen met een boek, ik met een handwerkje. Er werd tennis gespeeld en Badminton. Mary Woodcroft speelde tennis in coquet wit tennispakje, een flattante muts schuin over haar krullen getrokken. Haar geaffecteerd stemmetje klonk schril over het tennis-court: love fifteen, love-thirty. Zooals Mary „love" zei, nee, zoo konden wij het niet.

„Wat stelt ze zich weer aan," zei ik hatelijk.

Gwen over haar boek heen, lachte me toe. „Er is ook niet altijd een „hij" in de buurt," zei ze dan kalm.

Over het grasveld heen kwam een meisje van een jaar of tien, een van de juniors, naar ons toerennen.

„Hallo Ivy, wat een haast," zei Gwen haar opvangend, en den rosen haarstrik in het blonde haar terecht schikkend.

„O Gwennie," hijgde het kind, dat altijd met een soort aanbidding tot Gwen opzag. „Zal ik je eens wat vertellen? Miss Wells — de Directrice — is zoo pas uitgegaan in een auto met een heer."

„Vreeselijk," zei Gwen, het kind vertroetelend.

DE HOOGE WATERSTAND.

De waterstand van de Waal en Maas is thans weer abnormaal hoog. Op verschillende plaatsen zijn overstroomingen aan de orde van den dag. Hierboven een foto genomen te Nijmegen, waar straten en pleinen blank staan.

De blauwe kinderoogen zagen naar ons op. „Nee heusch, is het vreeselijk?" vroeg ze dan naïef.

„O, you little silly," zei Gwen. „Dat beteekent toch immers niets! Moest je daar nu zoo voor hollen om me dat te vertellen?"

„Ja kijk," en Ivy keek zijwaarts naar de tennis-spelende meisjes. „Ik hoorde straks, dat Mary tegen Eleanor zei:

„Ik zou er wat voor willen geven, als ik wist hoe hij — en toen wees ze op den salon — er uit zag. Ik hoop, dat ik hem eerder te zien krijg dan die vervelende Gwen." Dàt zei ze, Gwennie, en nu weet ze het tòch nog lekker niet. En ik weet het wel. En ik zal het je vertellen. En hij heeft mij over mijn haar gestreken. Lekker!" eindigde ze, een klein rood tongpuntje uitstekend naar Mary, die niets vermoedde.

„Je bent een rakkertje hoor. Gwen wil niets weten. Loop nu maar gauw naar Dorothy, die staat al op je te wachten. Nee, Gwen is niet boos op je. Heelemaal niet. Maar je mag nooit van andere meisjes klikken. Dat is leelijk. Dat vind je toch zelf ook hè?" Dan het kind nog even tegen zich aanvlijend, kuste ze het op de ronde, rose kinderwangetjes. „Ga nu maar gauw." Weg draafden de voetjes.

„Wat is 't een schatje hè?" zei Gwen.

„Ja", beaamde ik.

We bleven zitten in ons hoekje van den tuin. Om half negen was supper. Het duurde zoo lang dien avond, voor het half negen was. De blikken van vele meisjes gingen tersluiks naar de ramen van den salon; Mary begon slecht te spelen door haar onattentheid. Ik had er plezier in, hoe ze allen zoo verstolen mogelijk, toch toonden hun verlangen om hem te zien, en van mezelf wist ik, dat ook ik niet aan dit verlangen ontkwam. Lang voor de supper-bel ging, waren de tennis- en Badmintonspelende meisjes al naar binnen gegaan om zich op te knappen. In groepjes kwamen ze weer naar buiten. Mary had groot toilet gemaakt, hechtte nog coquet een roos in haar breed, wit-zijden ceintuur. De meeste meisjes bleven bij ons staan, vormend een fleurig, kleurig groepje, waarvan Gwen het middelpunt uitmaakte.

„Ik ga niet eerst de dining-room binnen," zei Lilian, een angstig gezicht trekkend.

„Ik ook niet, ik ook niet," werd er door elkaar geroepen.

„'k Vind het griezelig, brr.," zei Helen Whitty. „We moesten natuurlijk voorgesteld worden. 'k Zie het gezicht van de General al. 'k Weet me geen raad."

„Ik bloos altijd zoo allernaarst," zei Margaret Shipp, een koddig, kort dikkerdje.

„Toe Gwen, jij het eerst hè?" vleide Evelyn Palmer, die doodverlegen was.

„Nee, die eer komt Mary's mooie japon toe," zei ik weer hatelijk.

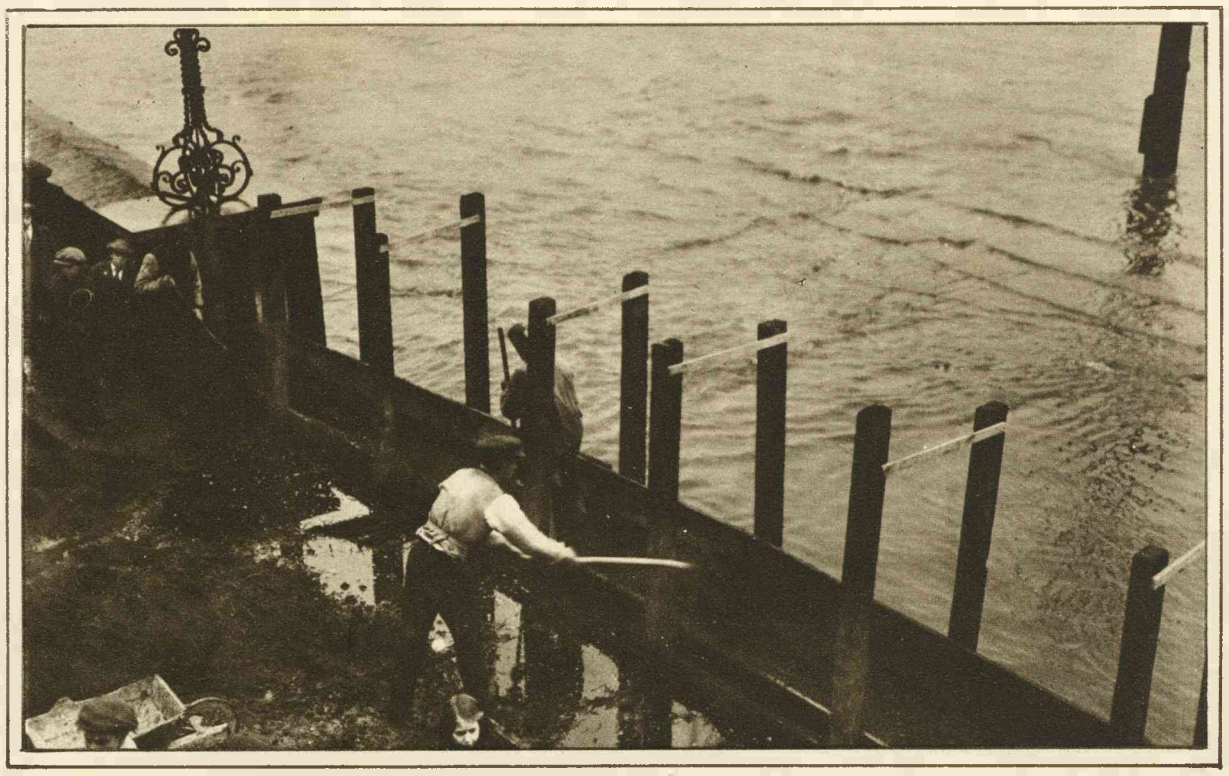
Toen luidde de supper-bel. En we troepten naar binnen.

De eerste, die de dining-room betrad was Mary Woodcroft; in een ongeregelden slinger volgden wij. Bij het raam stonden de Directrice, de onderwijzeressen en „de onbekende" die blijkbaar pas voorgesteld was, zich nu met Miss Bearwin onderhield. Hij was groot, blond, met sterk-sprekend gezicht, en bijzonder heldere, doordringende oogen, die ons onderzoekend schenen op te nemen, toen we voorgesteld werden.

In een langen dreun noemde de General de namen: Miss Woodcroft, Miss Lorrimer Wait, Miss Moody, Miss Shipp. Ik, achterafstaand, bewonderde Gwen's gemakkelijkheid van manieren. „Hij" heette Mr. Berrington, en toen we allen zaten, sprak de Directrice hem aan met Jack.

Gwen betrapte me onder de tafel. „Dus toch John," formeerden haar lippen.

Hij onderhield zich met Mlle. Dufour in verwonderlijk goed Fransch. Mademoiselle, heerlijke, levendige Française, werd zoo geanimeerd, dat de General af en toe afkeurend haar kant opkeek. Ik zag aan Gwen's spotoogen, dat ze dit ook opmerkte.

DE HOOGE WATERSTAND.

Hoe men te Nijmegen het water zooveel mogelijk tracht te keeren.

Eigenaardig was het, hoe weinig er gesproken werd. De aanwezigheid van „hem" werkte beklemmend op de meisjes, die met een keurig beweeg van mes en vork aten, hoofden gebogen, slechts opkijkend, wanneer er timide gevraagd werd, iets door te geven. Alleen Gwen's oogen dwaalden met onverschillig gekijk in het rond, bleven een tijdje rusten op Mary, die af en toe even prutste aan de roos in haar ceintuur, terwijl ter zij uitkijkend naar „hem". Ik zag, hoe ze haar mondhoeken smalend naar beneden trok, en in verstandhouding gaf ik haar een vriendelijk schopje onder de tafel. Gwen knikte me begrijpend toe.

Na supper trokken we in een langen stoet rond de tafel, de onderwijzeressen voorop, werden teederlijk door de General de hand gedrukt, prevelden vlug achter elkaar: „Goodnight Miss Wells," kregen een vriendelijk, of minder-lieftallig — al naar de verstandhouding toevallig was — Goodnight Lilian, goodnight Mary, goodnight Betty, terug, en wandelden dan achter elkaar de deur uit. Ook dien avond formeerde zich de stoet. Gwen had het altijd een „alleronwijste instelling" genoemd. En toen we ons om de tafel heenslingerden, trof mij ook het bespottelijke van die vertooning. De General handjes drukkend, soms kleine vermaningen gevend, een speciale lieveling tegen haar wang tikkend, en wij allen als gehoorzame, onderdanige meiskes zeggend: „Goodnight Miss Wells." Ze was absoluut onbemind, de Directrice, en daardoor werd de vertooning nog belachelijker.

Dien avond kwam er nog een apart buiginkje bij voor „hem". Ik beklaagde Evelyn, die zich natuurlijk mijlen ver wenschte. Als van een zwaren last bevrijd, stonden we na afloop der „good-night-comedy" in de gang, holden bijna den tuin in. Daar kwamen de opinies los.

„Hoe vind je hem?" — „Leuk hè?" — „Eenig." — „Knap